

HỒI 73

CÁI CHẾT OANH LIỆT CỦA CÔN LONG VƯƠNG HẬU

Côn Long Vương Hậu nét mặt đầy u sầu, bỗng từ từ thoáng lộ vẻ tươi cười:

– Thật là một bậc thiếu niên anh hùng, sư huynh tôi tài ngang Gia Cát Võ Hầu thì hảo hán cũng có đảm lược như Triệu Tử Long. Trước khi tôi chết còn được thấy hai vị hào kiệt, thì cuộc đời cũng không đến nỗi uổng phí.

Thượng Quan Kỳ then đỏ mặt lên, nói lời khiêm tốn.

Đột nhiên một tiếng gầm vọng lên không gian, người đã vào đến trước cửa căn nhà tranh.

Thượng Quan Kỳ quay phắt lại xông ra ngoài cửa thì thấy một đại hán thân mình máu chảy đầm đìa xông vào đến cửa.

Chàng lớn tiếng quát:

– Cút đi!

Chàng toan phóng chưởng ra, nhưng đại hán mới đến gần cửa đã ngã lăn xuống đất, trên lưng gã một mũi kiếm đâm vào còn giắt ở đó. Chàng ngoái đầu lại xem thì Côn Long Vương Hậu đã đứng lên. Đường Toàn vẫn thản nhiên bình tĩnh, ngồi không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ lảm bảm:

– Lá gan tiên sinh này khiếp thật, có lẽ đúc bằng sắt chắc Bồng thấy Côn Long Vương Hậu đã dời gót tới cửa sổ đưa mắt nhìn ra, buồn rầu nói:

– Chỉ trong khoảnh khắc là chúng sẽ xông vào đây.

Nguyên bà nhìn ra xa thấy đám thị tỳ của mình chết cả, chỉ còn có ba người.

Ba người này chạy tới chạy lui để chống chọi với đám đại hán võ trang bao vây tám mặt bốn phương. Xem chừng chúng đã gần kiệt sức, khó bề chống đỡ.

Bà lại thấy một thị nữ áo trắng đã nằm lăn dưới đất bỗng xoay mình nhòm dậy, lượm lấy thanh đao nhảy xổ vào bên địch, chẳng những người thị đầy mình máu tươi, đầu tóc tán loạn, mà tay trái không cử động được nữa. Nhưng thị vẫn còn chí phấn đấu quật cường, không kể gì sống chết, tay phải vung đao chém một đại hán áo đen.

Đại hán không ngờ người thị đã bị trọng thương, lại còn liều mạng. Gã sợ quá thộn mặt ra quên cả né tránh. Ánh dao lóe lên, máu tươi vọt ra, gã đại hán rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn dưới đất.

Thị nữ áo trắng chém trúng ngay gã đại hán rồi, người thị xiêu đi hai cái, sức thị đã kiệt, không rút được lưỡi đao chém ngập vào bả vai đại hán.

Một gã đại hán đứng bên lớn tiếng quát:

– Con tiện tỳ này gớm thật!

Rồi phóng cước đá vào bụng thị nữ. Thị nữ rú lên một tiếng, tấm thân mềm mại văng đi tám chín thước rồi rớt xuống đất. Thị còn cố gượng lại đứng dậy đánh nữa, nhưng cự mình mãi mà không đứng lên nổi.

Cổn Long Vương Hậu đứng ngây người ra trước cửa sổ sa nước mắt.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên quay lại hỏi:

– Phu nhân có chuyện gì nói với Đường tiên sinh nữa không?

Cổn Long Vương Hậu gật đầu chứ không nói gì.

Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Tại hạ ra ngoài ngăn giặc để phu nhân được bình yên nói chuyện.

Cổn Long Vương Hậu khẽ thở dài nói:

– Hảo hán mình mang trọng trách hộ vệ Đường tiên sinh, chớ nên mạo hiểm.

Thượng Quan Kỳ đồng dạc nói:

– Phu nhân cứ yên tâm, tại hạ giết bớt tên ác hán để bọn thị nữ của phu nhân đỡ phải đuối sức chống chọi với số địch quá đông, rồi lập tức vào ngay.

Chưa dứt lời chàng đã nhảy vọt ra như chim hải yến lướt sóng. Chàng rút thanh trường kiếm ở sau lưng đại hán nằm chết trước cửa, rồi tiện đà lăn đi mấy vòng, xông lại chiến trường thảm khốc.

Cổn Long Vương Hậu buột miệng khen:

– Võ công tuyệt diệu. Đảm lược hơn người!

Rồi từ từ quay lại nói với Đường Toàn:

– Tiểu muội không ngờ sư huynh có một cánh tay như chàng.

Đường Toàn nói:

– Y thật là một con rồng trong nhân gian. Chỉ tiếc rằng Cùng Gia Bang vô phước không có được thần tài như vậy!

Cổn Long Vương Hậu ngạc nhiên hỏi:

– Y không phải người Cùng Gia Bang sao lại vì huynh mà tận tâm đến thế?

Thật là một việc không ai ngờ tới!

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng đàn ông rú lên rất thê thảm, tiếng rú chưa dứt thì Thượng Quan Kỳ đã phi thân nhảy vào. Chàng buông tiếng cười sang sảng nói:

– Bên địch chỉ còn có ba gã, xin phu nhân cứ yên lòng nói chuyện...

Thanh trường kiếm ở trong tay chàng đầy những máu tươi mà trên người không dính một vết máu, thế thì đủ biết chàng vung kiếm chém nhanh hơn chớp giạt, Cồn Long Vương Hậu run lên hỏi:

– Tôi chưa nói được câu nào mà hảo hán đã giết được bốn năm gã bọn chúng ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ không dám kể công vì trong số đó có hai gã bị thị tỳ của phu nhân...

Chưa dứt lời, bỗng nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy gã đại hán phóng ngựa đến. Thượng Quan Kỳ không cười nữa nói:

– Sự tình đã đến lúc khẩn cấp, còn điều gì hệ trọng xin phu nhân nói mau đi!

Thượng Quan Kỳ chưa dứt lời chàng đã băng mình ra ngoài cửa sổ. Chàng đi đến đâu máu tươi ở lưỡi kiếm nhỏ xuống tới đó vấy cả vào cửa sổ.

Cồn Long Vương Hậu nét mặt nghiêm trọng nói:

– Cồn Long Vương nhất tâm muốn thu dụng Khương Sĩ Ân nên y đã nghĩ kế hoạch bắt giữ Khương cô nương hồng uy hiệp lão phải cúi đầu nghe lệnh mình.

Phu nhân biết rằng nguy cấp đã đến nơi, nên nói vào đề ngay lập tức.

Đường Toàn cặp mắt nhấp nháy, chú ý lắng nghe không hỏi xen vào đề cắt đứt câu chuyện.

Cồn Long Vương Hậu nói tiếp:

– Tiểu muội biết được âm mưu của y, liền tìm cách cướp con gái Khương Sĩ Ân trước, một mặt phá gian lều của y, một mặt làm cho y lúc nào cũng đề tâm đến việc này, không yên lòng được.

Vương Hậu thở dài nói tiếp:

– Lúc này tiểu muội đã giấu Khương cô nương vào một nơi rất an toàn, y không thể nào kiếm ra được. Tiểu muội cho sư huynh hay nơi đó, nếu sư huynh bị mắc vào tay y thì có thể lấy việc này để chi phối y khiến y không dám hạ sát sư huynh.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Dù y vĩnh viễn không tìm thấy Khương cô nương cũng đành, chứ không khi nào chịu buông tha tiểu huynh.

Cồn Long Vương Hậu ngăn người ra nói:

– Dù sao sư huynh cũng ghi nhớ lấy địa phương đó.

Đường Toàn nói:

– Dĩ nhiên là phải thế.

Cồn Long Vương lại nhìn ra cửa sổ nói:

– Địa phương đó trừ tiểu muội ra không còn ai biết rõ. Ấy cũng vì tiểu muội không tin được ai là người có thể giữ bí mật mồm miệng trước Côn Long Vương.

Vương Hậu ngừng một lát lại nói tiếp:

– Địa phương đó chính là...

Đường Toàn đột nhiên ngắt lời:

– Khoan đã? Sư muội hãy gọi Thượng Quan Kỳ về rồi hãy nói.

Côn Long Vương Hậu hỏi:

– Tại sao vậy?

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Vì vạn nhất có điều bất hạnh xảy đến cho tiểu huynh, thì còn Thượng Quan Kỳ biết chỗ mà tìm cô ta, không thì vụ bí mật này vĩnh viễn bị mai một.

Côn Long Vương Hậu nói:

– Sư huynh làm việc gì cũng chu đáo cẩn thận, thực không ai bì kịp.

Rồi phu nhân quay ra lớn tiếng gọi:

– Thượng Quan Kỳ! Hảo hán hãy trở về đã!

Tiếng gọi vừa dứt, cửa sổ có tiếng gió vang lên, Thượng Quan Kỳ đã nhảy vào. Minh chàng còn rỉ máu tươi ra, trên trán đọng mấy giọt mồ hôi, chẳng hỏi:

– Có điều chi?

Rồi giơ tay quạt mồ hôi. Máu tươi ở lưỡi kiếm cũng nhỏ giọt xuống đất.

Côn Long Vương Hậu nói:

– Hảo hán nghe kỹ:

Ở đây đi thẳng về mé tây đến một khu rừng táo. Trong khu rừng này có một căn nhà ở của gã nông phu. Hảo hán vào đó thoát tiên hỏi gã “Trong rừng táo của ngươi có bao nhiêu quả” thế rồi hảo hán bảo gã dẫn đi.

Thượng Quan Kỳ nóng nảy không nhịn được hỏi lại:

– Phải chăng đó là chỗ giấu Khương cô nương?

Côn Long Vương Hậu nói:

– Gã dẫn hảo hán đi tìm một lão tiều phu. Lão tiều phu này là một người già trên lưng có bươu. Hảo hán thấy lão rồi thì lập tức cho gã nông phu về đi. Nông phu đi xa rồi, lão tiều sẽ dẫn hảo hán đến một trà đình:

Hảo hán nhớ kỹ trước mặt trà đình có con sông nhỏ. Sông này rất nhiều cá, hàng ngày vô số thuyền chài đến đánh cá. Hảo hán cũng chờ cho lão tiều phu trở về rồi hãy đứng trên bờ sông lớn tiếng gọi:

“Mua cá đây!”. Dĩ nhiên sẽ có nhiều thuyền bơi lại. Hảo hán thấy thuyền có người chột mắt thì hỏi y:

“Bảy con cá lấy bao nhiêu tiền?”. Nếu y đáp trúng:

“Cứ tám con là ba lạng bạc”. Bấy giờ hảo hán hãy nhảy xuống thuyền.

Thượng Quan Kỳ nghe phu nhân nói dài dòng phức tạp không khỏi chau mày.

Cổn Long Vương Hậu đưa mắt nhìn chiến cuộc bên ngoài cửa sổ nói:

– Cổn Long Vương tâm địa thâm trầm, lại hấp thụ được rất nhiều môn chân truyền của gia gia tôi. Tuy y không hơn được Đường sư huynh, song so với bọn người cơ trí võ lâm thì chưa có ai bằng y. Nếu như không an bài cẩn thận như vậy thì làm sao che được tai mắt y.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên quát lên một tiếng, tung mình nhảy qua cửa sổ.

Đường Toàn cùng Cổn Long Vương Hậu ngoảnh đầu nhìn ra thấy chàng vung cây trường kiếm, ánh hào quang lấp lánh, chém luôn ba gã đại hán võ trang.

Ba ả nữ tỳ xem chừng như không thể chống chọi được nữa. Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ vung kiếm giết giặc mau lẹ dị thường thì đột nhiên tinh thần lại phấn chấn, biến đổi ngay được thể kiếm. Chiến cục sắp tan vỡ đã vững vàng lại.

Cổn Long Vương Hậu khen rằng:

– Chàng này kiêu hùng thiện chiến, võ công tuyệt luân! Bọn thị vệ áo đen này đều là những tay cao thủ trong đội thị vệ của Cổn Long Vương. Chàng mới đánh ba hiệp mà đã giết luôn được ba gã.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ xoay lệnh nhảy vào trong nhà. Thanh trường kiếm máu tươi còn đang nhỏ giọt.

Đường Toàn tựa cửa nhìn ra nghiêm nghị giục:

– Sư muội nói mau đi! Cổn Long Vương đã bắt đầu bày những trận thế kỳ lạ ở xung quanh căn nhà này.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Nhưng xem ra y chưa muốn hạ sát sư huynh ngay.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Phương pháp này so với việc y hạ sát chúng ta ngay còn độc địa hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ tuy chưa hiểu ý Đường Toàn, nhưng cũng không hỏi vặn.

Cổn Long Vương Hậu nở một nụ cười cay đắng nói:

– Ô! Y muốn bôi nhọ tấm lòng thanh bạch gia gia tiểu muội cũng bị tổn thương. Thật là con người thâm độc trên đời chưa có ai bằng.

Ngừng một lát, Vương Hậu lại nói tiếp:

– Người ngư ông chột một mắt dẫn hảo hán đến một thôn trang của giới chài lưới. Trong thôn trang này có một mục già tóc bạc phơ. Mục hỏi hảo hán:

“Lưới có bao nhiêu mắt” thì hảo hán bảo mục “Bọn ta vâng mệnh Vương Hậu đến đây”. Nếu mục hỏi lại:

“Niên canh Vương Hậu” thì lập tức hảo hán duỗi ba ngón tay ra, một bàn tay úp một bàn tay ngửa xoay luôn hai cái và nhìn kỹ phản ứng của mục. Nếu mục rút trong bọc ra nửa cái trâm ngọc thì hảo hán cầm lấy chạy ngay về phía chính đông chừng bốn năm dặm sẽ đến một cánh đồng cỏ xanh tươi. Trong cánh đồng này có rất nhiều mục đồng. Hảo hán gọi lên ta tiếng thật to:

“Mua dê đây! Mua dê đây”. Nếu có người chạy đến hỏi:

“Mỗi con dê bao nhiêu tiền”, thì hảo hán đáp là “Ba ngàn ba trăm ba mươi đồng”. Người đó sẽ dẫn hảo hán đến một nơi bí mật.

Hảo hán đưa cây trâm ngọc gãy ra là có thể được gặp Khương cô nương.

Đường Toàn khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Thượng Quan huynh đã nhớ chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ nhớ kỹ rồi.

Đường Toàn nói:

– Giã tử mà tại hạ gặp chuyện bất trắc thì Thượng Quan huynh cứu Thương cô nương về giao lại cho Bang chủ Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh sao nói gở làm vậy. Thượng Quan Kỳ này còn sống giờ nào là có thể bảo vệ cho tiên sinh vô sự giờ ấy. Dù Côn Long Vương có thân hành lâm trận, tại hạ cũng quyết cùng y một trận tử chiến. Tại hạ có chết thì cũng chết ở trước mặt tiên sinh.

Đường Toàn đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

– Côn Long Vương muôn vẫy hãm chúng ta ở đây.

Côn Long Vương Hậu nói:

“Thật là tiểu muội làm hại sư huynh rồi”...

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu huynh tự nguyện đến đây, không can gì đến sư muội.

Giữa lúc ấy, bọn đại hán áo đen đang công kích mãnh liệt định xông vào nhà tranh đột nhiên rút lui, bỏ lại mùi máu xác chết ngổn ngang trên mặt đất máu dầy loang lổ, coi rất thương tâm.

Cổn Long Vương Hậu đột nhiên nghiêm nét mặt vỗ tay ba cái, tám gã đại hán đầu báo ở lại bên ám thất theo nhau chạy ra. Gã nào cũng võ trang, lưng đeo binh khí, nghiêng mình thi lễ trước Cổn Long Vương Hậu rồi thông tay xuống đứng sang một bên.

Đường Toàn đảo mắt nhìn tám gã đại hán hỏi:

– Các vị đây có phải chẳng là người tâm phúc của sư muội?

Cổn Long Vương Hậu nghiêm nghị đáp:

– Họ đều bị Cổn Long Vương xử tử, đã được tiểu muội giải cứu và ngậm cho uống thuốc giải độc. Theo ý nghĩ của tiểu muội thì bọn họ đáng được kể vào hàng tâm phúc của tiểu muội.

Tám gã khom lưng nói:

– Vương Hậu sai bảo điều gì dù muôn thác bọn thuộc hạ cũng không dám từ chối.

Cổn Long Vương Hậu chăm chú nhìn Đường Toàn nghiêm sắc mặt nói:

– Sư huynh nên đi thôi! Hiện giờ Cổn Long Vương bày trận thế chưa được ổn định, may có thể xung đột ra khỏi vòng vây.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Còn sư muội muốn ở lại đây hay sao?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Đừng nói tiểu muội đã bị Cổn Long Vương phóng độc châm vào mười hai huyết đạo sắp chết đến nơi rồi. Dù có còn sống lâu nữa, cũng không thể theo sư huynh được.

Đường Toàn nói:

– Sư muội nói phải đó, Cổn Long Vương đã vây hãm chúng ta vào chỗ này, y sẽ tìm cách phao tin khắp thiên hạ để cho các đồng đạo trong võ lâm đều nhận làm đôi ta làm điều bỉ ổi để bôi nhọ tấm lòng trong trắng của sư muội.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Chính vì thế tiểu muội khuyên sư huynh phải đi đi đừng để mắc vào mưu sâu kế độc của y.

Đường Toàn đột nhiên nghiêng răng nói:

– Tiểu huynh tuy biết y là kẻ ác độc nhưng thủy chung trong lòng vẫn không bỏ được tình nghĩa anh em đồng đạo, thực không nỡ hạ độc thủ. Nhưng xem

hành vi bữa nay thì rõ ràng y không phải là con người nữa, tiểu huynh không giết quân mọi rợ này thì còn mặt mũi nào dám nhìn thấy vong linh ân sư nữa.

Cổn Long Vương Hậu nhăn nhó cười nói:

– Tiểu muội chỉ có thể kể những việc ác đức của y cứ không tiện phê bình...

Ngừng một lát Vương Hậu nói tiếp:

– Sư huynh đi mau đi! Tiểu muội thế nào cũng chết không còn có cách gì cứu được. Lúc này giả tử ngay Cổn Long Vương có muốn cứu tiểu muội cũng không được nữa rồi.

Đường Toàn quạt mạnh lên thờ dài nói:

– Vậy tiểu huynh xin vĩnh biệt từ đây!

Đoạn trở gót đi ra.

Thượng Quan Kỳ đi trước cầm kiếm mở đường.

Cổn Long Vương Hậu gọi giật lại:

– Sư huynh hãy thông thả!

Đường Toàn hỏi:

– Sư muội còn dặn bảo điều chi nữa?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Tiểu muội đã chuẩn bị tám gã đại hán này đi hộ tống sư huynh.

Vương Hậu đưa mắt nhìn tám gã đại hán nói:

– Trên đường nếu gặp ác chiến, các người cứ việc hạ độc thủ.

Tám gã đồng thanh đáp:

– Chúng tôi nhờ ơn Vương Hậu cứu thoát chết, xin liều mình để báo đáp.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Nếu may mà các người thoát được trùng vi, thì theo Đường sư huynh ta quy thuận Cùng Gia Bang nghe!

Tám gã đại hán ngơ ngác nhìn nhau, thộn mặt ra một lúc, rồi một gã cúi đầu hỏi:

– Vương Hậu sai bọn tôi đi ngay bây giờ hay sao?

Cổn Long Vương Hậu bùi ngùi gật đầu đáp:

– Trên đời có cuộc vui nào là không đến lúc giải tán? Các người đi ngay bây giờ!

Bọn đại hán lộ vẻ buồn rầu nói:

– Bọn tôi bữa nay ra đi, e rằng sau này không còn bao giờ được gặp Vương Hậu nữa. Bọn tôi đã chịu ơn tái sinh của Vương Hậu, xin Vương Hậu nhận cho một lạy sau cùng...

Giọng nói run run ra chiều cảm xúc quá mạnh, rồi lạy phục xuống đất.

Bảy gã kia cũng nói:

– Xin Vương Hậu nhận cho chúng tôi một lạy này. Rồi lạy phục cả xuống, mãi không cất đầu lên.

Cổn Long Vương Hậu đứng thừ người ra hồi lâu, thở dài thườn thượt nói:

– Ta cứu các người thoát chết mà bây giờ lại bảo các người liêu chết vì ta, thật chẳng đành lòng. Hỡi ôi! Ta cầu chúc cho các người thoát khỏi nạn này thì ta ở dưới suối vàng mới yên tâm được.

Tám gã đại hán ngẩng đầu lên, có gã nước mắt chạy quanh, có gã ngậm ngùi rơi lệ. Một gã lớn tiếng nói:

– Bọn tôi đã chuẩn bị máu chảy xương phơi vì Vương Hậu. Bữa nay dù có cơ thoát chết, bọn tôi cũng xin ở lại đây liêu với Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương Hậu chậm rãi đáp:

– Có gặp lúc nguy nan mới biết lòng hào kiệt.

Vương Hậu lại đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Xin sư huynh trân trọng.

Rồi đột nhiên đi vào phòng mé tả, bả vai bà rung động tỏ ra rất bi phẫn. Bà đi một mạch không quay đầu lại.

Phía ngoài cửa có tiếng ba nữ thị tỳ khóc thút thít, bốn mặt âm âm sát khí và bao trùm một bầu không khí bi đát.

Chiều trời thảm đạm, buổi hoàng hôn càng tăng thêm vẻ thê lương lạnh lẽo.

Tám gã đại hán nằm phục xuống đất, đầu vẫn cúi xuống vì những trang nghĩa liệt này, thà rằng đầu rơi máu chảy, chứ không muốn để người ngoài trông thấy mặt mình dẫm lệ.

Thượng Quan Kỳ đứng ngoài cửa, không có câu gì mà nói, lấy bàn chân quệt máu tươi trên lưỡi kiếm. Lưỡi kiếm sạch máu, ánh hào quang lấp loáng. Ngọn gió heo may lật tà áo chàng nhuộm máu tươi.

Đường Toàn đưa mắt nhìn thượng Quan Kỳ, đột nhiên thở dài thủng thẳng hỏi:

– Các vị có muốn ở đây một lát để tại hạ tổng biệt sư muội không?

Ai cũng biết rằng tình thế lúc này rất là cấp bách, dời khỏi nơi đây sớm được lúc nào hay lúc ấy, song cũng nguyện ý ở lại chờ Đường Toàn, đều buồn bã gật đầu.

Đường Toàn vẻ mặt nghiêm trọng, thoáng lộ một nụ cười thâm hiểm, hai tay xốc áo lại ngay ngắn bước đi vào phòng phía tả.

Trong phòng ám thất này, trên vách bốn mặt đều treo những tấm trướng bằng sa trắng. Giữa phòng đặt một quan tài, tấm thiên vẫn còn hé mở.

Xung quanh quan tài xếp đồng nhiều vải lụa trắng toát dường như để chuẩn bị nhập liệm, mới trông thì không ai hiểu là để làm gì.

Cổn Long Vương Hậu nhắc lấy chiếc áo trắng mặc vào mình, quỳ xuống nhìn vào chính giữa bức vách, tựa hồ lâm lâm khẩn vái.

Búi tóc bà đã xổ ra, mớ tóc đen lay láy rủ xuống sau lưng, khác nào làn sóng đen giữa đám bạch tuyết trắng phau. Chỗ này không có gió vào mà làn sóng tóc của bà vẫn nhấp nhô, đủ biết trong lòng bà vô cùng đau thương và khích động!

Đường Toàn vừa vào trong phòng, cảm thấy bao nhiêu lãnh nhân thâm lương, khác nào dao đâm ruột.

Hồi lâu, Cổn Long Vương Hậu từ từ quay đầu lại, tuy bà đã lau hết ngấn lệ, nhưng không xóa hết được nỗi thâm lương, bà ráng nở một nụ cười thâm hiểm hỏi:

– Sao sư huynh còn chưa đi?

Đường Toàn buồn rầu đáp:

– Vừa mới gặp được một lần, sư muội đã ra đi, tiểu huynh không thân hành tiễn đưa thì yên tâm thế nào được?

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Thời cơ cấp bách rồi! Chân chừ phút nào nguy hiểm thêm phút ấy, sư huynh còn chưa biết hay sao?

Đường Toàn vẻ mặt trầm trọng, lặng lẽ không nói gì.

Cổn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Sư huynh đã cố ý như vậy, tiểu muội không thể cưỡng bách được. Nhưng... than ôi! Xong việc rồi, sư huynh đừng dùng dằng giây phút nào nữa...

Đường Toàn xúc động run lên nói:

– Sư muội còn có thể sống thêm một giờ nữa kia mà!

Cổn Long Vương Hậu buồn thảm nói:

– Đối với tiểu muội thì một giờ cũng lâu quá.

Rồi tựa hồ bà không thể lưu luyến với cuộc đời được nữa, sắc mặt lợt lạt, lộ vẻ rất bình tĩnh chi còn thấy cặp mắt đen láy long lanh mới biết là bà chưa chết.

Cặp mắt trắng bọt càng thêm vẻ thâm bí.

Đường Toàn buồn rầu tiến thêm vài bước, đưa tay sờ đồng vải trắng thì biết rằng củi khô chổng chất bên trong.

Đôi mắt ông đầy vẻ thông minh, nhưng lúc này tỏ ra đau khổ vô cùng. Ông từ từ ngẩng đầu lên hỏi:

– Sư muội! Sư muội định phóng lửa tự thiêu ư?

Cổn Long Vương Hậu cúi đầu nhìn xuống đáp:

– Lúc sống tiểu muội đã không giữ được lòng trinh bạch thì lúc chết muốn cho sạch không.

Bà đưa tay sờ vào đống lụa trắng, tiếng nói xúc động tiếp theo:

– Tiểu muội để cho ngọn lửa hồng đốt thành tro bụi, khiến cho người đời bất luận là ai cũng không thể sờ vào được nữa.

Đường Toàn giọng run run ngập ngừng:

– Nhưng... nhưng...

Ngày thường ông chỉ huy hàng ngàn hàng trăm bậc hào kiệt võ lâm, quyết định đại sự cười nói như không, chẳng bao giờ biến đổi sắc mặt mà lúc này tiếng nói ông run lên vì xúc động.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Thà tấm thân tiểu muội hóa làm tro bụi bay đi, muôn kiếp không để cho Cổn Long Vương được chạm đến đầu một ngón tay mình.

Bà ngửa mặt lên trời, thâm đạm nói tiếp:

– Từ lúc Cổn Long Vương say rượu, thổ lộ chân tình, tiểu muội nhớ tới mấy chục năm chịu khuất phục, chẳng khác gì ngọn roi lúc nào cũng đập vào trái tim.

Một câu nói một nụ cười hay một cử động của y như đốt cháy vết thương lòng của tiểu muội.

Bà càng nói càng xúc động, nét mặt mỗi lúc một đau khổ, người bà giật lên từng cơn.

Đường Toàn thất thanh hỏi:

– Sư muội làm sao vậy?

Cổn Long Vương Hậu vẻ mặt xúc động dần dần bình tĩnh lại, trên môi thoáng lộ một nụ cười đau khổ, chậm rãi nói:

– Trời xanh đã biết nỗi thống khổ của tiểu muội, đang gọi tiểu muội đi mau!

Nói xong bà bước vào quan tài rồi từ từ nhắm mắt lại ngậm ngùi nói:

– Đa tạ sư huynh đã tiễn đưa tiểu muội...

Đến đây thì chỉ thấy tiếng bà nức nở không nói gì nữa.

Đường Toàn cúi đầu đứng yên, mãi sau mới lên tiếng ngập ngừng nói:

– Tiểu huynh giận mình không đủ lực kéo lại cơ trời, nhưng được mắt thấy sư muội... sư muội... Hỡi ôi! Tiểu huynh không còn mặt mũi nào nhìn thấy ân sư ở dưới suối vàng.

Cặp mắt ông long lanh ngấn lệ.

Cổn Long Vương Hậu cố nhịn đau thương, ngậm cười nói:

– Lúc này tiểu muội vĩnh viễn thoát khỏi đau khổ, sư huynh nên mừng cho tiểu muội mới phải.

Đột nhiên bà nói vọng ra:

– Sư huynh đi đi thôi! Tiểu muội... tiểu muội ngủ đây!

Rồi nằm yên không nói gì nữa.

Đường Toàn đứng ngây người ra như tượng gỗ một lúc đột nhiên giật giọng:

– Tiểu huynh đi đây!

Nói xong quay phắt đi, trở gót vội chạy ra ngoài.

Bên ngoài nhà ám thất lạnh lẽo như một bầu không khí chết chóc, tám gã đại hán đứng cửa thông tay nghiêm chỉnh nhìn vào nhà ám thất.

Thượng Quan Kỳ vẫn đứng bên cửa, thanh trường kiếm trong tay, lộ ánh sáng xanh lè.

Đường Toàn vừa ra khỏi nhà ám thất, mười tám con mắt bi thương lập tức đổ dồn vào nhìn ông.

Đường Toàn vẫn không dừng bước, chỉ lặng lẽ gật đầu rảo bước ra khỏi căn nhà tranh.

Thượng Quan Kỳ hai vai run lên, hô lớn:

– Anh em, chúng ta đi thôi!

Nói xong chống kiếm đi trước.

Tám gã đại hán thấy chàng vừa đi vừa nghiêng răng, vội vàng theo sau.

Người nào cũng lộ vẻ căm giận, mặt đầy sát khí.

Ba tên thị nữ đầy mình máu tươi, và mặt thẫn thờ, dường như đã mất hết tinh thần và kiệt lực mất rồi.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, thấy bọn đại hán áo đen tuy đã ẩn nấp, song phía tây khu rừng thỉnh thoảng có ánh đao lóe lên. Phía trước mặt là cánh đồng hoang, gió thổi lay động những đám cỏ rậm đầy nguy cơ, chỉ còn trên mặt ao phía đông, làn sóng tan ra rồi lại tụ vào như không có gì mai phục.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn ba tên thị nữ, trầm giọng nói:

– Các vị cô nương theo tại hạ để cùng nhau xung đột trùng vi.

Ba tên thị nữ đưa mắt nhìn chàng hỏi:

– Vương hậu đi rồi sao.

Thượng Quan Kỳ thở dài, lặng lẽ gật đầu.

Ba tên thị nữ đưa mắt nhìn nhau, không lộ vẻ bi thương cũng không lộ vẻ xúc động, mặt vẫn trơ trơ.

Thị nữ áo xanh thoáng lộ một nụ cười thâm nói:

– Vương hậu đi rồi, thế là bọn ta hết trách nhiệm!

Chưa dứt lời đột nhiên xoay mũi kiếm lại đâm vào cổ.

Thượng Quan Kỳ giật mình la lên một tiếng chạy lại cấp cứu thì đã không kịp nữa, máu tươi chảy ra như suối. Thế là người nữ trung liệt đành đắm ngọc chìm hương.

Hai thị nữ khác đồng thanh la lên:

– Chị thông thả chờ em!

Đồng thời đâm cổ mà chết, máu tươi phun lên, người lảo đảo xuống đất.

Biến cố diễn ra đột ngột, chẳng những Đường Toàn cùng năm gã đại hán cả kinh biến sắc, ngay Thượng Quan Kỳ chân tay nhanh như chớp cũng không kịp ngăn trở, đành chịu đứng thộn mặt ra.

Hồi lâu chàng mới thở dài nói:

– Những trang quân thoa nghĩa liệt này, sao mà ngu dại vậy? Đã muốn chết sao không đi liều mình giết thêm mấy tên nữa bên địch?

Bất thành linh một tiếng nổ ùng vang lên, ngọn lửa cháy từ trong nhà tranh bốc lên cao ngất trời...

Thế lửa mãnh liệt ghê người, chớp mắt đã nuốt hết căn nhà tranh, rõ ràng Cỗn Long Vương hậu đã dùng chất lưu hoàng để dẫn hỏa.

Một đời hồng nhan của Vương hậu đã kết thúc trong ngọn lửa hồng một cách thê lương!

Dưới ánh lửa, mọi người nhìn cảnh máu chảy thây phơi rất là khủng khiếp.

Đường Toàn từ từ cúi đầu xuống, buồn rầu nói:

– Sư muội ơi! Tiểu huynh mong rằng hương hồn sư muội được yên nghỉ trên cõi nát bàn. Tiểu huynh đây...

Ông nức nở nói không ra tiếng.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên vung tay lên hô:

– Nào anh em! Hãy theo tôi báo thù cho Cỗn Long Vương hậu.

Chàng vung trường kiếm ra, ánh kiếm như một cây cầu vòng trắng.

Chàng đi xông ra.

Tám gã đại hán cũng hô vang:

– Đánh ra! Đánh ra!

Tiếng hô kinh thiên động địa đầy sát khí cùng phần uất khác nào trời long đất lở.

Tám người bảo vệ Đường Toàn theo sau Thượng Quan Kỳ nhắm phía đồng hoang đánh ra. Trong tay tám gã đại hán cầm một thanh đại đao đúc bằng thép, ánh đao trắng như tuyết trông mà phát khiếp!

Thượng Quan Kỳ khấp mình máu tươi vung kiếm đi trước, lớn tiếng quát:

– Bọn tay sai Cỗ Long Vương! Đứa nào có gan ra đây quyết một trận tử chiến.

Tiếng hô chưa dứt cánh đồng cỏ đang im lặng như tờ đột nhiên vang lên một trận cười rồi có tiếng nói:

– Đã có kẻ đến chịu chết.

Từ trong đám cỏ rậm ba mươi sáu gã đại hán nhảy ra, tay cầm trường kiếm đứng sững.

Ba mươi sáu gã này dường như rối loạn phương vị, nhưng thực ra rất đúng thứ tự, mỗi người cách nhau đều không đầy ba thước, vung đao có thể chém tới nơi để tiếp ứng cho nhau.

Đường Toàn đảo mắt nhìn một lượt rồi nói:

– Thượng Quan huynh phải cẩn thận đấy! Cỗ Long Vương đã bày một trận pháp kỳ dị. Trận này lợi hại vô cùng.

Thượng Quan Kỳ lớn tiếng nói:

– Để tại hạ đi trước thử xem.

Chàng nhún vai một cái, vung kiếm xông ra.

Đường Toàn dừng bước, trầm giọng nói:

– Các vị chờ lại một chút cho tại hạ coi xem trận thế biến hóa ra sao, để phá vào cơ quan then chốt rồi các vị hãy đi phá trận.

Tám gã đại hán dừng bước, đưa mắt nhìn theo Thượng Quan Kỳ.